เขียนโดย ภาษาสยาม
วันพุธที่ 10 กันยายน 2008 เวลา 07:34 น. - แก้ไขล่าสุด วันพุธที่ 10 กันยายน 2008 เวลา 23:44 น.

๑. ศฤงคารรส (รติรส) หมายถึงรสแห่งความรัก (เสาวรจนี นารีปราโมทย์)

๒. หาสยรส หมายถึง รสแห่งความขบขัน (เสาวรจนี)

๓. กรุณารส หมายถึง รสแห่งความสงสาร โศกเศร้า (สัลลาปังคพิสัย)

๔. รุทธรส หมายถึง รสโกรธ ไม่พอใจ ผิดใจ (พิโรธวาทัง)

๕. วีรรส หมายถึง รสแห่งความกล้าหาญ (เสาวรจนี สัลลาปังคพิสัย)

๖. ภยานกรส หมายถึง รสแห่งความกลัว สะดุ้ง (สัลลาปังคพิสัย)

๗. วิภัจฉรส หมายถึง รสที่ก่อให้เกิดความเกลียด ขยะแขยง (พิโรธวาทัง)

๘.อัพภูตรส หมายถึง รสแห่งความอัศจรรย์ใจ ตื่นเต้น (เสาวรจนี)

๙. ศานติรส รสแห่งความสงบ บริสุทธิ์ (เสาวรจนี)